

Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara

1. Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara

În urmă cu 100 de ani, la 1 aprilie 1925, i-a fost înmănată diploma de inginer unuia dintre absolvenții străluciți ai primei promoții de la Școala Politehnică din Timișoara: Lazăr Stoicescu, creatorul școlii românești de termotehnică, proiectant al unora dintre cele mai populare arme de artilerie din armata română, fost rector al Universității Politehnică București.

S-a născut în data de 5 octombrie 1901 la Ploiești, jud. Prahova. Între anii 1912-1920 a urmat cursurile cunoscutului Liceu Sfinții Petru și Pavel din orașul natal, după care s-a înscris în anul 1920 la Școala Politehnică din Timișoara, pe care a absolvit-o, obținând titlul de inginer.

S-a specializat în termotehnică, lucrând ca stagiar în câteva uzine din străinătate.

Și-a început cariera didactică în 1925, ca asistent la Catedra de termodinamică a Politehnicii din Timișoara, a devenit conferențiar în 1929 și profesor titular în anul 1941.

În anul 1948 a fost numit rector la Institutul Politehnic din București, funcție pe care a deținut-o până în anul 1951, când a fost numit șeful Catedrei de termodinamică, pe care a onorat-o până în anul 1959, când a fost pensionat, rămânând profesor consultant.

În anii 1958 – 1959 a fost decan al Facultății de Mecanică din Institutul Politehnic București.

După cum îl descriu foștii studenți, a fost un profesor sobru, exigent, serios în acțiunile sale, care se impunea prin exemplul personal.

Sub directă sa coordonare au apărut, în condiții de tipar modeste, primele manuale românești de termotehnică și mașini termice. Cursul de termotehnică, pe care l-a publicat în colaborare cu asistenții săi, este un tratat de specialitate considerat „Biblia termotehnicii”, care îl consacra pe profesorul Lazăr Stoicescu ca părinte al termotehnicii românești. După această carte au învățat mii de studenți și profesori, pentru care a fost un tratat de referință.

Pentru activitatea deosebită în domeniul cercetării științifice și contribuția la dezvoltarea învățământului superior, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române i-a acordat, în 1964, titlul de Profesor Emerit.

După pensionare a fost reținut în cadrul Facultății de Inginerie Mecanică în calitate de consultant, fiind îndrumător pentru doctoranzi.

Profesorul Lazăr Stoicescu a împletit munca didactică cu o activitate inginerescă practică, lucrând un timp ca inginer la Uzinele Reșița, ca șef al biroului de construcții generale și director general al planificării uzinelor din București.

A proiectat o serie de mașini termice deosebit de eficiente. Compresoarele inventate de el au fost deosebit de robuste și fiabile, durata de funcționare situându-se între 30 și 40 de ani.

În perioada petrecută la Uzinele Reșița, ca șef al Biroului de construcții guri de foc a fost implicat în proiectarea și realizarea unora dintre cele mai populare arme de artilerie ale armatei române: tunul antitanc „REȘIȚA DT-UDR Nr. 26”, calibrul 75 mm, model 1943, și aruncatorul de 120 mm „Reșița”.

Un fost student al său, Voicu Tudor, îl descrie pe profesorul Lazăr Stoicescu, supărat că acesta nu și-a găsit locul în Academia Română: „Din Dicționarul Academiei Române lipsesc, din păcate, foarte mulți români, oameni de valoare. Mă refer la unul singur, care mi-a fost profesor la disciplina „Termodinamică și Mașini Termice”, la Institutul Politehnic, din București, la Facultatea de Mecanică, profesorul Lazăr Stoicescu.

La 1 decembrie 1948 era rectorul Institutului Politehnic, după aceea decanul Facultății de Mecanică, șeful Catedrei de Termodinamică și Mașini Electrice. Profesorul Lazăr Stoicescu poate fi considerat pe bună dreptate „părintele termodinamicii românești”. Mii de studenți au învățat după cursurile de termodinamică ale profesorului Lazăr Stoicescu (1901-1975). Zeci de profesori români au devenit doctori în inginerie sub îndrumarea maestrului de termodinamică.

Profesorul Lazăr Stoicescu a fost proiectantul unor mașini termice foarte performante, dintre care unele pentru domeniul militar. A inventat un nou tip de compresor – compresorul fără ungere (cu segmenti cu grafit). O viață de muncă și de realizări extraordinare. Profesorul Lazăr Stoicescu nu a fost ales în Academia Română. Câtă nedreptate! A decedat în anonim și este înmormântat în Cimitirul Bellu Ortodox, figura 21, loc 90”.

2. [Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara](#)

OBSERVATOR de TIMIȘ

Știrile de lângă tine

În urmă cu 100 de ani, la 1 aprilie 1925, i-a fost înmănată diploma de inginer unuia dintre absolvenții străluciți ai primei promoții de la Școala Politehnică din Timișoara: Lazăr Stoicescu, creatorul școlii românești de termotehnică, proiectant al unora dintre cele mai populare arme de artilerie din armata română, fost rector al Universității Politehnice București.

S-a născut în data de 5 octombrie 1901 la Ploiești, jud. Prahova. Între anii 1912-1920 a urmat cursurile cunoscutului Liceu Sfinții Petru și Pavel din orașul natal, după care s-a înscris în anul 1920 la Școala Politehnică din Timișoara, pe care a absolvit-o, obținând titlul de inginer. S-a specializat în termotehnică, lucrând ca stagiar în câteva uzine din străinătate.

Și-a început cariera didactică în 1925, ca asistent la Catedra de termodinamică a Politehnicii din Timișoara, a devenit conferențiar în 1929 și profesor titular în anul 1941.

În anul 1948 a fost numit rector la Institutul Politehnic din București, funcție pe care a deținut-o până în anul 1951, când a fost numit șeful Catedrei de termodinamică, pe care a onorat-o până în anul 1959, când a fost pensionat, rămânând profesor consultant.

În anii 1958 – 1959 a fost decan al Facultății de Mecanică din Institutul Politehnic București.

După cum îl descriu foștii studenți, a fost un profesor sobru, exigent, serios în acțiunile sale, care se impunea prin exemplul personal.

Sub directă sa coordonare au apărut, în condiții de tipar modeste, primele manuale românești de termotehnică și mașini termice. Cursul de termotehnică, pe care l-a publicat în colaborare cu asistenții săi, este un tratat de specialitate considerat „Biblia termotehnicii”, care îl consacră pe profesorul Lazăr Stoicescu ca părinte al termotehnicii românești. După această carte au învățat mii de studenți și profesori, pentru care a fost un tratat de referință.

Pentru activitatea deosebită în domeniul cercetării științifice și contribuția la dezvoltarea învățământului superior, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române i-a acordat, în 1964, titlul de Profesor Emerit.

După pensionare a fost reținut în cadrul Facultății de Inginerie Mecanică în calitate de consultant, fiind îndrumător pentru doctoranzi.

Profesorul Lazăr Stoicescu a împletit munca didactică cu o activitate inginerescă practică, lucrând un timp ca inginer la Uzinele Reșița, ca șef al biroului de construcții generale și director general al planificării uzinelor din București.

A proiectat o serie de mașini termice deosebit de eficiente. Compressoarele inventate de el au fost deosebit de robuste și fiabile, durata de funcționare situându-se între 30 și 40 de ani.

În perioada petrecută la Uzinele Reșița, ca șef al Biroului de construcții guri de foc a fost implicat în proiectarea și realizarea unora dintre cele mai populare arme de artilerie ale armatei române: tunul antitanc „REȘIȚA DT-UDR Nr. 26”, calibrul 75 mm, model 1943, și aruncatorul de 120 mm „Reșița”.

Un fost student al său, Voicu Tudor, îl descrie pe profesorul Lazăr Stoicescu, supărat că acesta nu și-a găsit locul în Academia Română: „Din Dicționarul Academiei Române lipsesc, din păcate, foarte mulți români, oameni de valoare. Mă refer la unul singur, care mi-a fost profesor la disciplina „Termodinamică și Mașini Termice”, la Institutul Politehnic, din București, la Facultatea de Mecanică, profesorul Lazăr Stoicescu. La 1 decembrie 1948 era rectorul Institutului Politehnic, după aceea decanul Facultății de Mecanică, șeful Catedrei de Termodinamică și Mașini Electrice. Profesorul Lazăr Stoicescu poate fi considerat pe bună dreptate „părintele termodinamicii românești”. Mii de studenți au învățat după cursurile de termodinamică ale profesorului Lazăr Stoicescu (1901-1975). Zeci de profesori români au devenit doctori în inginerie sub îndrumarea maestrului de termodinamică.

Profesorul Lazăr Stoicescu a fost proiectantul unor mașini termice foarte performante, dintre care unele pentru domeniul militar. A inventat un nou tip de compresor – compresorul fără ungere (cu segmenti cu grafit). O viață de muncă și de realizări extraordinare. Profesorul Lazăr Stoicescu nu a fost ales în Academia Română. Câtă nedreptate! A decedat în anonimat și este înmormântat în Cimitirul Bellu Ortodox, figura 21, loc 90”.

3. [Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara](#)

În urmă cu 100 de ani, la 1 aprilie 1925, i-a fost înmănată diploma de inginer unuia dintre absolvenții străluciți ai primei promoții de la Școala Politehnică din Timișoara: Lazăr Stoicescu, creatorul școlii românești de termotehnică, proiectant al unora dintre cele mai populare arme de artilerie din armata română, fost rector al Universității Politehnică București.

S-a născut în data de 5 octombrie 1901 la Ploiești, jud. Prahova. Între anii 1912-1920 a urmat cursurile cunoscutului Liceu Sfintii Petru și Pavel din orașul natal, după care s-a înscris în anul 1920 la Școala Politehnică din Timișoara, pe care a absolvit-o, obținând titlul de inginer.

S-a specializat în termotehnică, lucrând ca stagiar în câteva uzine din străinătate.

Și-a început cariera didactică în 1925, ca asistent la Catedra de termodinamică a Politehnicii din Timișoara, a devenit conferențiar în 1929 și profesor titular în anul 1941.

În anul 1948 a fost numit rector la Institutul Politehnic din București, funcție pe care a deținut-o până în anul 1951, când a fost numit șeful Catedrei de termodinamică, pe care a onorat-o până în anul 1959, când a fost pensionat, rămânând profesor consultant.

În anii 1958 – 1959 a fost decan al Facultății de Mecanică din Institutul Politehnic București.

După cum îl descriu foștii studenți, a fost un profesor sobru, exigent, serios în acțiunile sale, care se impunea prin exemplul personal.

Sub directsa sa coordonare au apărut, în condiții de tipar modeste, primele manuale românești de termotehnică și mașini termice. Cursul de termotehnică, pe care l-a publicat în colaborare cu asistenții săi, este un tratat de specialitate considerat „Biblia termotehnicii”, care îl consacră pe profesorul Lazăr Stoicescu ca părinte al termotehnicii românești. După această carte au învățat mii de studenți și profesori, pentru care a fost un tratat de referință.

Pentru activitatea deosebită în domeniul cercetării științifice și contribuția la dezvoltarea învățământului superior, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române i-a acordat, în 1964, titlul de Profesor Emerit.

După pensionare a fost reținut în cadrul Facultății de Inginerie Mecanică în calitate de consultant, fiind îndrumător pentru doctoranzi.

Profesorul Lazăr Stoicescu a împletit munca didactică cu o activitate inginerescă practică, lucrând un timp ca inginer la Uzinele Reșița, ca șef al biroului de construcții generale și director general al planificării uzinelor din București.

A proiectat o serie de mașini termice deosebit de eficiente. Compresoarele inventate de el au fost deosebit de robuste și fiabile, durata de funcționare situându-se între 30 și 40 de ani.

În perioada petrecută la Uzinele Reșița, ca șef al Biroului de construcții guri de foc a fost implicat în proiectarea și realizarea unora dintre cele mai populare arme de artilerie ale armatei române: tunul antitanc „REȘIȚA DT-UDR Nr. 26”, calibrul 75 mm, model 1943, și aruncatorul de 120 mm „Reșița”.

Un fost student al său, Voicu Tudor, îl descrie pe profesorul Lazăr Stoicescu, supărat că acesta nu și-a găsit locul în Academia Română: „Din Dicționarul Academiei Române lipsesc, din păcate, foarte mulți români, oameni de valoare. Mă refer la unul singur, care mi-a fost profesor la disciplina „Termodinamică și Mașini Termice”, la Institutul Politehnic, din București, la Facultatea de Mecanică, profesorul Lazăr Stoicescu. La 1 decembrie 1948 era rectorul Institutului Politehnic, după aceea decanul Facultății de Mecanică, șeful Catedrei de Termodinamică și Mașini Electrice. Profesorul Lazăr Stoicescu poate fi considerat pe bună dreptate „părintele termodinamicii românești”. Mii de studenți au învățat după cursurile de termodinamică ale profesorului Lazăr Stoicescu (1901-1975). Zeci de profesori români au devenit doctori în inginerie sub îndrumarea maestrului de termodinamică. Profesorul Lazăr Stoicescu a fost proiectantul unor mașini termice foarte performante, dintre care unele pentru domeniul militar. A inventat un nou tip de compresor – compresorul fără ungere (cu segmenti cu grafit). O viață de muncă și de realizări extraordinare. Profesorul Lazăr Stoicescu nu a fost ales în Academia Română. Câtă nedreptate! A decedat în anonim și este înmormântat în Cimitirul Bellu Ortodox, figura 21, loc 90”.

4. [Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara](#)

În urmă cu 100 de ani, la 1 aprilie 1925, i-a fost înmănată diploma de inginer unuia dintre absolvenții străluciți ai primei promoții de la Școala Politehnică din Timișoara: Lazăr Stoicescu, creatorul școlii românești de termotehnică, proiectant al unora dintre cele mai populare arme de artilerie din armata română, fost rector al Universității Politehnica București.

S-a născut în data de 5 octombrie 1901 la Ploiești, jud. Prahova. Între anii 1912-1920 a urmat cursurile cunoscutului Liceu Sfinții Petru și Pavel din orașul natal, după care s-a înscris în anul 1920 la Școala Politehnică din Timișoara, pe care a absolvit-o, obținând titlul de inginer.

S-a specializat în termotehnică, lucrând ca stagiar în câteva uzine din străinătate.

Și-a început cariera didactică în 1925, ca asistent la Catedra de termodinamică a Politehnicii din Timișoara, a devenit conferențiar în 1929 și profesor titular în anul 1941.

În anul 1948 a fost numit rector la Institutul Politehnic din București, funcție pe care a deținut-o până în anul 1951, când a fost numit șeful Catedrei de termodinamică, pe care a onorat-o până în anul 1959, când a fost pensionat, rămânând profesor consultant.

În anii 1958 – 1959 a fost decan al Facultății de Mecanică din Institutul Politehnic București.

După cum îl descriu foștii studenți, a fost un profesor sobru, exigent, serios în acțiunile sale, care se impunea prin exemplul personal.

Sub directsa coordonare au apărut, în condiții de tipar modeste, primele manuale românești de termotehnică și mașini termice. Cursul de termotehnică, pe care l-a publicat în colaborare cu asistenții săi, este un tratat de specialitate considerat 'Biblia termotehnicii', care îl consacără pe profesorul Lazăr Stoicescu ca părinte al termotehnicii românești. După această carte au învățat mii de studenți și profesori, pentru care a fost un tratat de referință.

Pentru activitatea deosebită în domeniul cercetării științifice și contribuția la dezvoltarea învățământului superior, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române i-a acordat, în 1964, titlul de Profesor Emerit.

După pensionare a fost reținut în cadrul Facultății de Inginerie Mecanică în calitate de consultant, fiind îndrumător pentru doctoranzi.

Profesorul Lazăr Stoicescu a împletit munca didactică cu o activitate inginerescă practică, lucrând un timp ca inginer la Uzinele Reșița, ca șef al biroului de construcții generale și director general al planificării uzinelor din București.

A proiectat o serie de mașini termice deosebit de eficiente. Compressoarele inventate de el au fost deosebit de robuste și fiabile, durata de funcționare situându-se între 30 și 40 de ani.

În perioada petrecută la Uzinele Reșița, ca șef al Biroului de construcții guri de foc a fost implicat în proiectarea și realizarea unora dintre cele mai populare arme de artilerie ale armatei române: tunul antitanc 'REȘIȚA DT-UDR Nr. 26', calibrul 75 mm, model 1943, și aruncatorul de 120 mm 'Reșița'.

Un fost student al său, Voicu Tudor, îl descrie pe profesorul Lazăr Stoicescu, supărat că acesta nu și-a găsit locul în Academia Română: 'Din Dicționarul Academiei Române lipsesc, din păcate, foarte mulți români, oameni de valoare. Mă refer la unul singur, care mi-a fost profesor la disciplina 'Termodinamică și Mașini Termice', la Institutul Politehnic, din București, la Facultatea de Mecanică, profesorul Lazăr Stoicescu. La 1 decembrie 1948 era rectorul Institutului Politehnic, după aceea decanul Facultății de Mecanică, șeful Catedrei de Termodinamică și Mașini Electrice. Profesorul Lazăr Stoicescu poate fi considerat pe bună dreptate 'părintele termodinamicii românești'. Mii de studenți au învățat după cursurile de termodinamică ale profesorului Lazăr Stoicescu (1901-1975). Zeci de profesori români au devenit doctori în inginerie sub îndrumarea maestrului de termodinamică.

Profesorul Lazăr Stoicescu a fost proiectantul unor mașini termice foarte performante, dintre care unele pentru domeniul militar. A inventat un nou tip de compresor – compresorul fără ungere (cu segmenti cu grafit). O viață

de muncă și de realizări extraordinare. Profesorul Lazăr Stoicescu nu a fost ales în Academia Română. Câtă nedreptate! A decedat în anonimat și este înmormântat în Cimitirul Bellu Ortodox, figura 21, loc 90'.

Universitatea Politehnică Timișoara (www.upt.ro), cea mai veche instituție de învățământ superior din vestul țării, a fost înființată prin Decretul Regal semnat de Regele Ferdinand la 11 noiembrie 1920. Universitate de cercetare avansată și educație, UPT este astăzi una dintre școlile românești cu tradiție, recunoscută în plan național și internațional, atât prin activitatea generațiilor de cadre didactice și cea a unor academicieni prestigioși, cât și prin cei peste 140.000 de absolvenți care au dus renumele acesteia peste tot în lume. Având și o bază materială de invidiat, cele 10 facultăți ale universității asigură programe de studii pentru aproximativ 13.500 studenți.

Dimensiunea internațională a Universității Politehnică Timișoara este evidențiată și prin faptul că este parte a consorțiului european de universități E3UDRES2 – Engaged and Entrepreneurial European University as Driver for European Smart and Sustainable Regions, inițiativă sprijinită de Comisia Europeană prin programul Erasmus+. E3UDRES2 reunește universități europene de top pentru a colabora în dezvoltarea regiunilor inteligente și sustenabile prin educație inovatoare, cercetare aplicată și cooperare transdisciplinară.

5. [Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara](#)

În urmă cu 100 de ani, la 1 aprilie 1925, i-a fost înmănată diploma de inginer unuia dintre absolvenții străluciți ai primei promoții de la Școala Politehnică din Timișoara: Lazăr Stoicescu, creatorul școlii românești de termotehnică, proiectant al unora dintre cele mai populare arme de artilerie din armata română, fost rector al Universității Politehnice București. S-a născut în data de 5 octombrie 1901 la Ploiești, jud. Prahova. Între anii 1912-1920 a urmat cursurile cunoscutului Liceu Sfinții Petru și Pavel din orașul natal, după care s-a înscris în anul 1920 la Școala Politehnică din Timișoara, pe care a absolvit-o, obținând titlul de inginer.

S-a specializat în termotehnică, lucrând ca stagiar în câteva uzine din străinătate.

Și-a început cariera didactică în 1925, ca asistent la Catedra de termodinamică a Politehnicii din Timișoara, a devenit conferențiar în 1929 și profesor titular în anul 1941.

În anul 1948 a fost numit rector la Institutul Politehnic din București, funcție pe care a deținut-o până în anul 1951, când a fost numit șeful Catedrei de termodinamică, pe care a onorat-o până în anul 1959, când a fost pensionat, rămânând profesor consultant. În anii 1958 – 1959 a fost decan al Facultății de Mecanică din Institutul Politehnic București. După cum îl descriu foștii studenți, a fost un profesor sobru, exigent, serios în acțiunile sale, care se impunea prin exemplul personal.

Sub directsa coordonare au apărut, în condiții de tipar modeste, primele manuale românești de termotehnică și mașini termice. Cursul de termotehnică, pe care l-a publicat în colaborare cu asistenții săi, este un tratat de specialitate considerat „Biblia termotehnicii”, care îl consacra pe profesorul Lazăr Stoicescu ca părinte al

termotehnicii românești. După această carte au învățat mii de studenți și profesori, pentru care a fost un tratat de referință.

Pentru activitatea deosebită în domeniul cercetării științifice și contribuția la dezvoltarea învățământului superior, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române i-a acordat, în 1964, titlul de Profesor Emerit. După pensionare a fost reținut în cadrul Facultății de Inginerie Mecanică în calitate de consultant, fiind îndrumător pentru doctoranzi.

Profesorul Lazăr Stoicescu a împletit munca didactică cu o activitate inginerescă practică, lucrând un timp ca inginer la Uzinele Reșița, ca șef al biroului de construcții generale și director general al planificării uzinelor din București.

A proiectat o serie de mașini termice deosebit de eficiente. Compressoarele inventate de el au fost deosebit de robuste și fiabile, durata de funcționare situându-se între 30 și 40 de ani.

În perioada petrecută la Uzinele Reșița, ca șef al Biroului de construcții guri de foc a fost implicat în proiectarea și realizarea unora dintre cele mai populare arme de artilerie ale armatei române: tunul antitanc „REȘIȚA DT-UDR Nr. 26”, calibrul 75 mm, model 1943, și aruncătorul de 120 mm „Reșița”.

Un fost student al său, Voicu Tudor, îl descrie pe profesorul Lazăr Stoicescu, supărat că acesta nu și-a găsit locul în Academia Română: „Din Dicționarul Academiei Române lipsesc, din păcate, foarte mulți români, oameni de valoare. Mă refer la unul singur, care mi-a fost profesor la disciplina „Termodinamică și Mașini Termice”, la Institutul Politehnic, din București, la Facultatea de Mecanică, profesorul Lazăr Stoicescu. La 1 decembrie 1948 era rectorul Institutului Politehnic, după aceea decanul Facultății de Mecanică, șeful Catedrei de Termodinamică și Mașini Electrice. Profesorul Lazăr Stoicescu poate fi considerat pe bună dreptate „părintele termodinamicii românești”. Mii de studenți au învățat după cursurile de termodinamică ale profesorului Lazăr Stoicescu (1901-1975). Zeci de profesori români au devenit doctori în inginerie sub îndrumarea maestrului de termodinamică. Profesorul Lazăr Stoicescu a fost proiectantul unor mașini termice foarte performante, dintre care unele pentru domeniul militar. A inventat un nou tip de compresor – compresorul fără ungere (cu segmenti cu grafit). O viață de muncă și de realizări extraordinare. Profesorul Lazăr Stoicescu nu a fost ales în Academia Română. Câtă nedreptate! A decedat în anonim și este înmormântat în Cimitirul Bellu Ortodox, figura 21, loc 90”.

6. [Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara](#)

În urmă cu 100 de ani, la 1 aprilie 1925, i-a fost înmănată diploma de inginer unuia dintre absolvenții străluciți ai primei promoții de la Școala Politehnică din Timișoara: Lazăr Stoicescu, creatorul școlii românești de termotehnică, proiectant al unora dintre cele mai populare arme de artilerie din armata română, fost rector al Universității Politehnica București. S-a născut în data de 5 octombrie 1901 la Ploiești, jud. Prahova. Între anii 1912-1920 a urmat cursurile cunoscutului Liceu Sfinții Petru și Pavel din orașul natal, după care s-a înscris în anul 1920 la Școala Politehnică din Timișoara, pe care a absolvit-o, obținând titlul de inginer.

S-a specializat în termotehnică, lucrând ca stagiar în câteva uzine din străinătate.

Și-a început cariera didactică în 1925, ca asistent la Catedra de termodinamică a Politehnicii din Timișoara, a devenit conferențiar în 1929 și profesor titular în anul 1941.

În anul 1948 a fost numit rector la Institutul Politehnic din București, funcție pe care a deținut-o până în anul 1951, când a fost numit șeful Catedrei de termodinamică, pe care a onorat-o până în anul 1959, când a fost pensionat, rămânând profesor consultant.

În anii 1958 – 1959 a fost decan al Facultății de Mecanică din Institutul Politehnic București.

După cum îl descriu foștii studenți, a fost un profesor sobru, exigent, serios în acțiunile sale, care se impunea prin exemplul personal.

Sub directsa sa coordonare au apărut, în condiții de tipar modeste, primele manuale românești de termotehnică și mașini termice. Cursul de termotehnică, pe care

l-a publicat în colaborare cu asistenții săi, este un tratat de specialitate considerat „Biblia termotehnicii”, care îl consacră pe profesorul Lazăr Stoicescu ca părinte al termotehnicii românești. După această carte au învățat mii de studenți și profesori, pentru care a fost un tratat de referință.

Pentru activitatea deosebită în domeniul cercetării științifice și contribuția la dezvoltarea învățământului superior, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române i-a acordat, în 1964, titlul de Profesor Emerit.

După pensionare a fost reținut în cadrul Facultății de Inginerie Mecanică în calitate de consultant, fiind îndrumător pentru doctoranzi.

Profesorul Lazăr Stoicescu a împletit munca didactică cu o activitate inginerescă practică, lucrând un timp ca inginer la Uzinele Reșița, ca șef al biroului de construcții generale și director general al planificării uzinelor din București.

A proiectat o serie de mașini termice deosebit de eficiente. Compresoarele inventate de el au fost deosebit de robuste și fiabile, durata de funcționare situându-se între 30 și 40 de ani.

În perioada petrecută la Uzinele Reșița, ca șef al Biroului de construcții guri de foc a fost implicat în proiectarea și realizarea unora dintre cele mai populare arme de artilerie ale armatei române: tunul antitanc „REȘIȚA DT-UDR Nr. 26”, calibrul 75 mm, model 1943, și aruncatorul de 120 mm „Reșița”.

Un fost student al său, Voicu Tudor, îl descrie pe profesorul Lazăr Stoicescu, supărat că acesta nu și-a găsit locul în Academia Română: „Din Dicționarul Academiei Române lipsesc, din păcate, foarte mulți români, oameni de valoare. Mă refer la unul singur, care mi-a fost profesor la disciplina „Termodinamică și Mașini Termice”, la Institutul Politehnic, din București, la Facultatea de Mecanică, profesorul Lazăr Stoicescu. La 1 decembrie 1948 era rectorul Institutului Politehnic, după aceea decanul Facultății de Mecanică, șeful Catedrei de Termodinamică și Mașini Electrice.

Profesorul Lazăr Stoicescu poate fi considerat pe bună dreptate „părintele termodinamicii românești”. Mii de studenți au învățat după cursurile de termodinamică ale profesorului Lazăr Stoicescu (1901-1975). Zeci de profesori români au devenit doctori în inginerie sub îndrumarea maestrului de termodinamică. Profesorul Lazăr Stoicescu a fost proiectantul unor mașini termice foarte performante, dintre care unele pentru domeniul militar. A inventat un nou tip de compresor – compresorul fără ungere (cu segmenti cu grafit). O viață de muncă și de realizări extraordinare. Profesorul Lazăr Stoicescu nu a fost ales în Academia Română. Câtă nedreptate! A decedat în anonimat și este înmormântat în Cimitirul Bellu Ortodox, figura 21, loc 90”.

7. [Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara](#)

banatulmeu.ro Informația înseamnă putere În urmă cu 100 de ani, la 1 aprilie 1925, i-a fost înmănată diploma de inginer unuia dintre absolvenții străluciți ai primei promoții de la Școala Politehnică din Timișoara: Lazăr Stoicescu, creatorul școlii românești de termotehnică, proiectant al unora dintre cele mai populare arme de artilerie din armata română, fost rector al Universității Politehnica București.

S-a născut în data de 5 octombrie 1901 la Ploiești, jud. Prahova. Între anii 1912-1920 a urmat cursurile cunoscutului Liceu Sfinții Petru și Pavel din orașul natal, după care s-a înscris în anul 1920 la Școala Politehnică din Timișoara, pe care a absolvit-o, obținând titlul de inginer.

S-a specializat în termotehnică, lucrând ca stagiar în câteva uzine din străinătate. Și-a început cariera didactică în 1925, ca asistent la Catedra de termodinamică a Politehnicii din Timișoara, a devenit conferențiar în 1929 și profesor titular în anul 1941.

În anul 1948 a fost numit rector la Institutul Politehnic din București, funcție pe care a deținut-o până în anul 1951, când a fost numit șeful Catedrei de termodinamică, pe care a onorat-o până în anul 1959, când a fost pensionat, rămânând profesor consultant.

În anii 1958 – 1959 a fost decan al Facultății de Mecanică din Institutul Politehnic București. După cum îl descriu foștii studenți, a fost un profesor sobru, exigent, serios în acțiunile sale, care se impunea prin exemplul personal.

Sub directă sa coordonare au apărut, în condiții de tipar modeste, primele manuale românești de termotehnică și mașini termice. Cursul de termotehnică, pe care l-a publicat în colaborare cu asistenții săi, este un tratat de specialitate considerat „Biblia termotehnicii”, care îl consacra pe profesorul Lazăr Stoicescu ca părinte al termotehnicii românești. După această carte au învățat mii de studenți și profesori, pentru care a fost un tratat de referință.

Pentru activitatea deosebită în domeniul cercetării științifice și contribuția la dezvoltarea învățământului superior, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române i-a acordat, în 1964, titlul de Profesor Emerit.

După pensionare a fost reținut în cadrul Facultății de Inginerie Mecanică în calitate de consultant, fiind îndrumător pentru doctoranzi.

Profesorul Lazăr Stoicescu a împletit munca didactică cu o activitate inginerescă practică, lucrând un timp ca inginer la Uzinele Reșița, ca șef al biroului de construcții generale și director general al planificării uzinelor din București.

A proiectat o serie de mașini termice deosebit de eficiente. Compresoarele inventate de el au fost deosebit de robuste și fiabile, durata de funcționare situându-se între 30 și 40 de ani. În perioada petrecută la Uzinele Reșița, ca șef al Biroului de construcții guri de foc a fost implicat în proiectarea și realizarea unora dintre cele mai populare arme de artilerie ale armatei române: tunul antitanc „REȘIȚA DT-UDR Nr. 26”, calibrul 75 mm, model 1943, și aruncătorul de 120 mm „Reșița”.

Un fost student al său, Voicu Tudor, îl descrie pe profesorul Lazăr Stoicescu, supărat că acesta nu și-a găsit locul în Academia Română: „Din Dicționarul Academiei Române lipsesc, din păcate, foarte mulți români, oameni de valoare. Mă refer la unul singur, care mi-a fost profesor la disciplina „Termodinamică și Mașini Termice”, la Institutul Politehnic, din București, la Facultatea de Mecanică, profesorul Lazăr Stoicescu. La 1 decembrie 1948 era rectorul Institutului Politehnic, după aceea decanul Facultății de Mecanică, șeful Catedrei de Termodinamică și Mașini Electrice. Profesorul Lazăr Stoicescu poate fi considerat pe bună dreptate „părintele termodinamicii românești”. Mii de studenți au învățat după cursurile de termodinamică ale profesorului Lazăr Stoicescu (1901-1975). Zeci de profesori români au devenit doctori în inginerie sub îndrumarea maestrului de termodinamică. Profesorul Lazăr Stoicescu a fost proiectantul unor mașini termice foarte performante, dintre care unele pentru domeniul militar. A inventat un nou tip de compresor – compresorul fără ungere (cu segmenti cu grafit). O viață de muncă și de realizări extraordinare. Profesorul Lazăr Stoicescu nu a fost ales în Academia Română. Câtă nedreptate! A decedat în anonim și este înmormântat în Cimitirul Bellu Ortodox, figura 21, loc 90”.

8. [Povestea lui Lazăr Stoicescu, strălucit absolvent al primei generații de ingineri de la Timișoara](#)

În urmă cu 100 de ani, la 1 aprilie 1925, i-a fost înmănată diploma de inginer unuia dintre absolvenții străluciți ai primei promoții de la Școala Politehnică din Timișoara: Lazăr Stoicescu, creatorul școlii românești de termotehnică, proiectant al unora dintre cele mai populare arme de artilerie din armata română, fost rector al Universității Politehnice București.

S-a născut în data de 5 octombrie 1901 la Ploiești, jud. Prahova. Între anii 1912-1920 a urmat cursurile cunoscutului Liceu Sfinții Petru și Pavel din orașul natal, după care s-a înscris în anul 1920 la Școala Politehnică din Timișoara, pe care a absolvit-o, obținând titlul de inginer.

S-a specializat în termotehnică, lucrând ca stagiar în câteva uzine din străinătate.

Și-a început cariera didactică în 1925, ca asistent la Catedra de termodinamică a Politehnicii din Timișoara, a devenit conferențiar în 1929 și profesor titular în anul 1941.

În anul 1948 a fost numit rector la Institutul Politehnic din București, funcție pe care a deținut-o până în anul 1951, când a fost numit șeful Catedrei de termodinamică, pe care a onorat-o până în anul 1959, când a fost pensionat, rămânând profesor consultant.

În anii 1958 – 1959 a fost decan al Facultății de Mecanică din Institutul Politehnic București.

După cum îl descriu foștii studenți, a fost un profesor sobru, exigent, serios în acțiunile sale, care se impunea prin exemplul personal. Sub directsa coordonare au apărut, în condiții de tipar modeste, primele manuale românești de termotehnică și mașini termice. Cursul de termotehnică, pe care l-a publicat în colaborare cu asistenții săi, este un tratat de specialitate considerat „Biblia termotehnicii”, care îl consacră pe profesorul Lazăr Stoicescu ca părinte al termotehnicii românești. După această carte au învățat mii de studenți și profesori, pentru care a fost un tratat de referință.

Pentru activitatea deosebită în domeniul cercetării științifice și contribuția la dezvoltarea învățământului superior, Consiliul de Stat al Republicii Populare Române i-a acordat, în 1964, titlul de Profesor Emerit.

După pensionare a fost reținut în cadrul Facultății de Inginerie Mecanică în calitate de consultant, fiind îndrumător pentru doctoranzi.

Profesorul Lazăr Stoicescu a împlinit munca didactică cu o activitate inginerescă practică, lucrând un timp ca inginer la Uzinele Reșița, ca șef al biroului de construcții generale și director general al planificării uzinelor din București.

A proiectat o serie de mașini termice deosebit de eficiente. Compresoarele inventate de el au fost deosebit de robuste și fiabile, durata de funcționare situându-se între 30 și 40 de ani.

În perioada petrecută la Uzinele Reșița, ca șef al Biroului de construcții guri de foc a fost implicat în proiectarea și realizarea unora dintre cele mai populare arme de artilerie ale armatei române: tunul antitanc „REȘIȚA DT-UDR Nr. 26”, calibrul 75 mm, model 1943, și aruncătorul de 120 mm „Reșița”.

Un fost student al său, Voicu Tudor, îl descrie pe profesorul Lazăr Stoicescu, supărat că acesta nu și-a găsit locul în Academia Română: „Din Dicționarul Academiei Române lipsesc, din păcate, foarte mulți români, oameni de valoare. Mă refer la unul singur, care mi-a fost profesor la disciplina „Termodinamică și Mașini Termice”, la Institutul Politehnic, din București, la Facultatea de Mecanică, profesorul Lazăr Stoicescu. La 1 decembrie 1948 era rectorul Institutului Politehnic, după aceea decanul Facultății de Mecanică, șeful Catedrei de Termodinamică și Mașini Electrice. Profesorul Lazăr Stoicescu poate fi considerat pe bună dreptate „părintele termodinamicii românești”.

Mii de studenți au învățat după cursurile de termodinamică ale profesorului Lazăr Stoicescu (1901-1975). Zeci de profesori români au devenit doctori în inginerie sub îndrumarea maestrului de termodinamică.

Profesorul Lazăr Stoicescu a fost proiectantul unor mașini termice foarte performante, dintre care unele pentru domeniul militar. A inventat un nou tip de compresor – compresorul fără ungere (cu segmenti cu grafit).

O viață de muncă și de realizări extraordinare. Profesorul Lazăr Stoicescu nu a fost ales în Academia Română. Câtă nedreptate! A decedat în 1975 în anonim și este înmormântat în Cimitirul Bellu Ortodox, figura 21, loc 90”.